

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön februarius 16^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Ezüstláb és Keménytüz.

(Francia történet a' szabadsági háborúból.)

Francia országnak Vendée nevű része 's lakóji a' Suanok (Chouans) eléggé ismeretesek a' mivel olvasó előtt. Ezek a' királyszékért hosszú küzdés után kénytelenek valának a' szabadságvédőkkel békét kötni.

Azonban ezt egyik része sem tartá-meg. A' gabonavásár megvala engedve Vendéeben a' szabadulóknak. Ezek szükségesnek vélek a' megvett tárgyakat fegyveresekkel kísértetni. Innen elsőbben veszedések eredtek, majd nyilván ütött-ki a' háború.

Legelső találkozásuk alkalmával a' szabadság katonái megismerték a' tévedést, mellyben őket a' Suanokra nézve ejtették ama mindenféle rémitő hírek, mellyek rebesgeték, milly szörnyű emberek ama falusiak. Nem találtak bennök együgyű, lomha, balgatag parasztoknál egyebet; 's azonnal vége volt ama varázs hitnek, mellyet ennek a' mindent nagyító hir eleintén támaszta.

Részökről a' fölkeltek, kik előtt mindig lehetetlennek látszott Istenök és királyjok elleneivel egyezésre lépni, meg valának rendítve előbb mutatott buzgóságukban. Lassan lassan a' szabadság katonáival megismerkedők meghagyák magukat vesztegetni, 's akkor nyitva volt az út a' kémlésnek és árulásnak.

Igy állt a' dolog, midőn egyik vasárnapon nem kis számú szabadsági katonacsoport érkezék Nuillé mezővárosba, hol letelepedék, míg küldöttjei körüljárták a' majorokat, gabonával rakott több szekeret öszveszedendők. A' vidék minden faluja akkor katonásan el vala foglalva a' Suanok által. Nuillében feküdt egy osztály, Ezüstláb (Jambé d' argent) nevű vezér alatt.

Tréton János hajós (katona nevével Ezüstláb) egy szegény földmivelő tizenkét gyermekének egyike volt Astillé helységben. Kis korában lábát annyira megsértvén, hogy a' szokott falusi dolog-

hoz nem foghatott, kénytelen vala koldulással keresni kenyerét. Felnőtt, 's bár sánta, hajóslegény lett Mayenneben. Később eltökélte magát, a' vendéi hadseregbe állani, noha társai eszébe juttaták hibás lábát. — „Megyek — így felelt — minden veszély daczára is; kötelességemben áll a' kékekkel (a' szabadság katonáinak kék volt egyenruhájok) verekedni. Én jó keresztény maradtam, és lelkemben érzem, hogy jó katona is lehetek!”

A' Suanok megveretettek Mansban és Savenaiban. Ezüstláb visszament hazájába. Ott felbuzdítván néhány megfutamlottakat, fegyverhez fogott újra velek együtt, kik őt vezéröknek választották. A' fölkeltek közül akkor, hogy családjakat se szégyenbe se veszélybe ne hozzák, mindenik más meg más új nevet vett-fel. Így Tréton is szomorú állapotjára nézve „Ezüstláb” nevét vevé-fel. E' pillanattól fogva oszveszövetkezett négy híres vezérrel, és ezek rövid időn rettetetessé tették seregeiket. Egy esztendővel azután, saját vidékében azon parasztok között, kik igen jól emlékeztek, mikép táplálták egykor a' szegény sántát, ő parancsolt két ezer katonának; pedig alig volt még huszonhárom esztendő. Ezen csuda a' szegény sántának lelki tehetségeiben volt alapulva. Rajta látszott a' vezérlésre szülöttség. Csoporthozan állíták ezt, kik őt látták, éltek vele, 's hadakoztak. A' csaták legsűrűbb golyóhullásaiban, midőn az ágyúk durranását csaknem fölülhaladó dörögő szóval ezt kiáltá: „Ezüstlábhoz bajtársaim, Ezüstlábhoz!” szinte felgerjedt minden szív, 's lelkesülve viszonzá minden száj: „Ezüstlábhoz, Ezüstlábhoz!” 's merészebben estek neki az ellenségnek. Nem volt illykor akadály, melly tartóztathatá a' királyszek és vallás védőit: csak a' halál vete gátot vakmerőségöknek.

Ezüstláb a' fennemlített alkalomkor nem igen bízott a' szabadság katonáinak olly sokszor megmásolt szavában. Mihelyt megtudá azoknak megszállását a' helységben, válogatott társakkal sietett oda, 's közel a' mezővároshoz egy csárda nemű házban megállapodott. Kiküldött embere csak hamar hozá-meg a' kívánt tudósítást; többi közt azt is beszélé, hogy a' „fehér galamb” czimű fogadóban észrevette, a' kékekkel egy asztalnál borozván, a' „Kemén y tüz” nevű Suant a' tábornokság hirthordó lovasainak egyikét. Ő oda jött volt (mint állítá a' fogadós) nyilván jelentve, hogy a' kékek sorai közé szándékozik állani; ezek pedig igen barátságosan fogadák, és nagy ígéretekkel tetek neki.

Szalmon, álnevével „Kemén y tüz” előbb szabadság katonája, elszökött volt, hogy a' vendéi hadseregbe álljon; de saját vallomása szerint, nem annyira meggyőződésből, mintsem mivel már a' kóborlélethez szokott. A' vendéi sereg megveretése után megismervén

Ezüstlábnak vitézségét és esze erejét, ehhez kapcsolá magát, 's őt többé el nem hagyta.

Keménytűz maga is merész ember vala, kifáradhatlan, elszánt, sőt vakmerő. De míg a' kékek között volt, felhagyott vallásos érzéssel, engedett erkölcstelen hajlandóságainak, 's így elveszté becsületét a' Suanok között is.

Már sokszor súlyos vádak mondatlak Szalmon vagy is Keménytűz ellen. Ugyan az napon, mellyről már szó volt, új panasz jött reá, és Ezüstláb már banni kezdé eddigi kimelését ezen ember iránt, 's nyilván jelenté, hogy keményen büntetendi-meg. Kétségkül ezt megtudván, 's hogy a' büntetést kerülje, Keménytűz a' kékekhez szegődött. Hihetőleg haszonvágya még csak hitszegése árát várta azoktól, hogy eddigi ügyét árulja-el. Ez pedig legveszélyesebb következt okozhatott.

Keménytűz, mint régi katona a' Vendéeiek közül, a' legelsőbbek között fegyvert fogván a' szabadság-vágyók ellen, a' mellett egész szívéből Ezüstlábbhoz ragaszkodván, maga iránt az utóbbiban tökéletes bizodalmat gerjesztett. Ő ismert minden menedék-helyet a' sebesített katonák számára, 's a' tüzelőszerek raktárát. Ő toda minden hadi fortélyt, minden segedelmet, minden támaszt; előtte nem volt ismeretlen semmi titok, melly a' fölkelteket érdekli. Ezt állítá minden Suan, ki Ezüstlábbala' majorban vala. Ő maga még inkább, mint a' többiek, tudá méltánylani a' fenyegetődző veszélyt: ezen tüstént kellett segíteni. De a' szökevényt nyilvános erőszakkal kiragadni a' kékek közül, ez elkerülhetlen véres bajvivást okozott volna, és Ezüstláb, ki megesküdt vala, hogy ő és övéi részéről semmi kihívás sem fog történni, meg nem akará szegni esküjét. Ezen szorultságban egyetlen ut látszott előtte járható; egyébiránt ezen ut csak ön magát tevő-ki a' veszélynek: de ő halasztás nélkül neki fordula.

Seregének megparancsolá, lenne készen minden esetre, de helyéből ne mozduljon, míg tüzelést nem hall. Ekkor csak rohanjanak a' mezővárosra, Bajusznak (Moustache), a' vidék elnökének vezérlése alatt. Ez el levén rendelve, Ezüstláb megparancsolja Herminiének („álnevével Vadász”), a' mezőváros századosának, készitné fegyverét, 's követné őt. Ezen egyetlen embertől kísérve megya' mezővárosnak, 's akadály nélkül oda ér a' fejér galambhoz, hol a' kékek csoportja gyűlve volt.

A' kékek (nyolczvan ember), hogy bizodalmutakat mutassák, őrt sem állítottak-ki. Midőn hát Ezüstláb véletlenül a' szoba küszöbén jelent-meg, a' sereg között élénk meglepetés 's mozdulás tapasztaltatott, annál inkább, mivel Keménytűz e' szókat ejté: „Itt van, ni! Ezüstláb, parancsnokunk!” — E' névre mindnyájan, tisztok 's közlegé-

nyek, önkényt fölkelének, 's a' vezért tartozó tisztelettel köszönték. Csak egyedül a' szökevény maradt vesztég. Ezüstláb viszonzá a' köszöntést, de nem lépett-be, 's a' kékekhez nem is szóllott.

„Keménytűz! — mondá szilárd hangon — keresni jöttem tégedet. Parancsolom, hogy nyomon kövess! — „„Nem vagyok többé katonád — felele Keménytűz — nincs már jogod velem parancsolni!“ — Ekkor Ezüstláb belépett a' terembe, közel ment Keménytűzhez, 's mondá: „Jogom van reád: te esküvel kötelezett katonám vagy; tehát követni fogsz engemet, és ha nem (felemelvén puskáját), összezuzlak itt mindjárt!“ — „„Azt nem mered!“ — monda a' hevesen felkelt szökevény. — De alig végezte szavait, már a' vendéei vezérnek puskájával tett ütése őt földre teríté. Ugyan azon pillanatban a' szökevény felemelkedék térdeire: de vére folyt szájából, orrából. — „Most már kövess!“ — folytató Ezüstláb mindig hidegen és nyugottan.

Keménytűz egy pillantást vete a' kékekre; de ezek nem mocsanak! — „Joga van a' parancsnoknak! — mondák egymás között — egyébiránt itt ember áll ember ellen: itt nincs mit mivelnünk!“

A' szökevény hallván e' szökat, elszántan felkelt, bár bajosan is, és követé parancsnokát. Ennek intésére Vadász karon fogá Keménytűzet, ki még tántorgott. Így vezettetett a' szökevény a' Suanok szállítására. Ez alatt a' szabadság katonáji is kimentek vala. Ezüstláb köszönté őket és csendesen elment.

Ekkor a' katonák egyike mondá: „Lelkemre! e' sánta nem törli orrát lábával!“ — Az egész sereg felkaczagott e' tréfára, 's vissza ment a' fogadóba, nem gondolván többé a' szökevényre. Egy óra mulva, adott szavok következésében, a' csoport elindult Laval, a' megye fővárosa, felé.

A' Suanok tanyájára érkezvén Ezüstláb nem engedé, hogy Keménytűz közel jöjjön hozzá. — „A' főtiszttség előtt — mondá — megfelelend ma este. Kötelességemben áll őt oda vitetni; egyébiránt nincs mit vele foglalatoskodnom.“

A' fogoly erős kíséret alatt elvezetteték más majorba, hol a' főtábor volt. Esteledéskor tizenkét főtiszt az osztályból megjelent: Bajusz, Piaczos, Vadász, Merész, Huszár, Szöke, mind miveltek fiak 's választottak csupa bizodalom következésében. A' többiek főtábor tisztjei, a' környék nemesei, vagy gazdag családok fiai, kiket Ezüstláb hire neve zászlója alá csábíta.

E' rögtönös bírószerk üléseit egy parasztlakban tartá. A' bírák letelepedtek egy békes családnak ebédlő asztala körül, a' hallgatók csupa asszonyok és gyermekekből állván szögbe nyomultak: a' szobát egyetlen kis kanóc világitá-meg, melly a' fedélnek közép gerendáján

vala felfüggesztve. Az egész jelenet nem volt ugyan mély behatású tünemény: mindazáltal a' körüllevők mély és fájdalmas érzéssel látszottak meglepetve, mert itt élet és halál volt kockára téve. Meg voltak hiva ezen ítélet-tételre olly emberek, kik még ugyan azon napon a' bevádlottat bajtársuknak nevezték. Valóban, midőn a' szökevény Szalmon Keménytűz elejébe vezetett, az egész gyűlés akaratlan és fájdalmas borzadásra fakadt.

A' bűnös egészen nyugott és vigasztaltnak látszott, képe azonban halvány és zavart volt: de a' véres kendőn, melly körülfogá fejét, elegendőkép kimagarázá annak okát; egy uttal bizonyosság is szolgált, milly hatalmasan érinté fejét Ezüstláb puskája.

Mig mindnyájan hallgatásba merülve mozdulatlanul maradtak, Keménytűz körülveté pillantatait azokra, kik ítéletet fognának hozni fölötte. De midőn nem látá közöttük azon embert, ki mindeddig támasza volt, zavarulttan felkiáltott: „hát a' vezér nem lesz jelen?“ — Egyik a' tisztek közül csak mozdulattal mutatá neki Ezüstlábát, ki egy setét szegletben ülve képét kezével takará-el. Előre jelenté, hogy neki nem látszik lehetségesnek a' kérdésben forgó dologba vegyülni. Meglátván őt Keménytűz felbátoritva, 's nem is várván, hogy kérdezőre vétessek: „nem fogok — mondá erős hangon — hazugságban keresni menedéket; megvallom, vétkes vagyok mind abban, mivel vádolnak; hibáztam nagyon; parancsoljátok büntetésemet; méltán teszitek!“ — „„De tudod-e Szalmon — viszonzza egyik a' tisztek közül, hogy fel vagy adva, mint áruló, 's hogy az illyent agyon kell lőni. Ám, lásd, van-e valami mentséged?“ — „„Eleget mondék már — viszonzza a' bevádlott — rajtatok van már a' többi felől gondolkozni!“

A' tiszt fölkel, 's körülment mindegyiknek vélekedését összeszedni, aztán fentebb hanggal szólla: „a' hadi tanács nevében és szavak többsége szerint, Szalmon, alnevével Keménytűz! megismertetett, hogy vétkes vagy; rossz viselettel, szófogadatlanság és árulással vádoltatol, 's arra ítéltetel, hogy ezen órában agyon lövettessél!“

„„Megérdemlettem — felelt a' megítélt tompa hangon — a' tanács kötelességét megtette.“ — Aztán visszafordult Ezüstláb felé, 's egy pillanatig hallgatva állott szemeit reá függesztvén. Ez mozdulatlan maradt, képét mindig eltakarva. Szalmon feléje ment: „„Kiszolgáltatták — mondá — ezen urak nékem az igazságot — de mostan már nem lesz a' vezérnek egy szava sem javamra. Hajdani társam el nem felejthette, hányszor voltam hasznára; 's mivel ő parancsol itt mindeneken“ — Ezüstláb fölkelvén székéről, szavába vága: „Nyomorult! — mondá — miért kényszeritsz e' pillanatban egy szót is mondani, kedvedre bizony nem szolgálándót. Ugy van, gyakran mellettem álltal szorongás és fáradozásban. Szegény sánta létemre sokkal

tartozom neked, megvallom, de nem voltam, jól tudod, hálátlan irántad!“

„Igaz mind igaz! — kiálta fel Szalmon. — „Már ma — folytatá Ezüstláb — per van a' királyiak és te közötted; mert te elakar-tad árulni. Ő és te közötted mi vagyok én? Semmi, semmi, hanem csak vezér, kinek kötelességében áll, hogy igazság szolgáltatassék-ki. Ez meglett, magad monád.“ — E' szavak után Ezüstláb vissza ro-gyott székére halványan 's mintegy elfojtva, annyira, hogy közel lát-szott az ájuláshoz. (*Vége köv.*)

KÜLÖNFÉLE.

Hamvazó - szerda.

Igaz mondás
Nem ember-szóllás

Példabeszédek.

Az ég alatt semmi sincs örök; minden mi volt, van, 's lesz — mulandó változó, 's végre (mint buborék, szélvésztlől hanyatott Tiszánk hátán) a' sem-miségbe leenyésző. — A' farsang — az ezer vigalommal, multságokkal, 's kedv-adásokkal előre kecségtető évszak — valódi es hiv képe életünknek. — Előbb, mintsem valósulást nyertek volna mind azon arany álmok és báj-képek, melyeket tőle és róla vártunk 's ígértünk, eltűnik — 's a' hamvazó szerda vagy is az elhalásnak és hamvadásnak emlék-napja e' szavakkal „memento mori, quia pulvis es, et in pulverem reverteris“ ketté vágja a' szív-vidító vigalmak mézes fonalt, zárt tesz a' fényes táncsteremekre, legalább is a' sovány bűtön által tartó kemény zárt, és egy keblet remegtető „memento mori“-t tart szüntelen szemünk előtt.

Az Advent, sőt egészen a' vizkeresztig tartó idők lelkeinket 's gondolko-dásainkat egy szebb körbe ragadó képeknek teremtésével és a' jövődre inté-zett előképekkel foglalatoskodtatják 's fogják-el egészen. — Szépeink, mint szomjas szarvas a' forrást, lelki sovárgással lesik a' divat-képeket, 's kalmáraink az azokon előtűnő ruhákra szolgáló végeket, szalagokat, és fej-ékességül alkalmazandó virág-köteleket; — a' ezukrászok nyájas mondásokat nyomtatnak, 's ezekbe takargatják készítményeiket, hívén, hogy az illyképpen beburkolt édességnek nagyobb keletét nyerik; — a' kesztyű- és cipő-varók éjjel nappal fáradoznak, hogy a' nagy lábakat is tetszős alakba öntendő czi-pőkkel és a' kezeket finomabbá képzendő kesztyűkkel (felesleg számmal készít-vén belölek) mindenkinek tetszése szerint szolgálhassanak.

Igy van a' dolog a' férfiakkal is. — A' szabónak nyakán üla' fiatal, 's pró-bálgatja ruháját. — A' magyar származatú ifjú is eltér eldődjeinek nyomdo-kaitól; nem ismeri már a' zsinóros nadrágot, nem a' sarkantyús csizmát. — Nevetséges lenne illy öltözetben mai napon bálra menni. — Pantalón, tarka haris-nyák, fényes cipők szükségesek a' divat szerint. Most már husz lépésről meg-üti az ember orrát a' szagos olaj, mely tudatja a' megérzővel, hogy a' di-vat hőse közelg.

Ezek az előkészületek a' farsanghoz. — Közelg a' bál estvéje. — Szé-peink felveszik bál-ruhájokat; ezerszer is a' tükör elejébe futnak; bel-gyö-nyörrel tetszenek maguknak, 's mint báj-istenné hiún mosolyg a' tükörben elő-tűnt mássára; elbizottan hiszi a' farsangon valósulandni azt, mit az advent-

ban ébren álmodott; — már látja mint nyer tetszést a' vigalom-teremben; látja, mint közelg felé szívének választottja, mint bóköl előtte az érzelő ifjú, mint esküszik hivséget, midőn szerelmét esdeklí; sőt további képzetében gyűrűt is vált gerjedelme tárgyával; majd a' lelkész előtt áll — „igent“ és „Isten engemet“ mond; — már látja képzetében lobogni Hymen fákláját, és álmodja, hogy ő már menyasszony.

Az ifjú szintén azonképpen számlálja a' bál napig terjedő perczeket. — Öntetszőleg gyönyörködik új szabású ruhájában, melyeket gyakrabban felvesz; nyakkendőjét újabb esomókra köti; néha azon mesterséges bokrot készít; haját divatosan szoktatja, 's haj-fodorítóval göndörgeti; — egészen bálilag öltözködve tükre elejébe lép, mozdulatokat tesz, néha tánczot kezd, 's álmodzásaiban már a' bálban is jár, tánczosnéja által viszonzott kéz-szorításokat érez; hallja azon vallás-tételt, hogy az őt szereti; esküszik, menyasszonyt visz haza, 's élete társas lesz.

Illy kecsegtető képzetek 's előkészületek közt itt van vizkereszt. Első bál tartatik; az ifjú alig várja a' nyolcz órát. Midőn a' terem felnyitattik, már az ajtónál terem; a' gyertyák meggyújtását segíti; végig tánczolja a' teremtet, 's végre közepén megáll; szeme az ajtóra függesztetik, várja a' szépek érkezését; — a' hangások elkezdik az első keringőt, feléje gyülekeznek az angyal-alakok; az elsőt, ki belép, megkéri (de csak tánczra), 's kétszer is körülkeringi a' tánczteremet. — Tíz óra; — a' terem egy virág kertté változik; az ifjúnak szeme megakad; mindent lát, de még is ritkán lát valakit.

Mind a' két nemben egyiránt él a' tetszeni kívánás; 's mivel természeti valami az, hogy kiki magának tetszik, ez által mindenki kevesebb, vagy nagyobb mértékben elbizottá lesz, 's így elvettetik gyakorta azon czéltől, melyre előbb könnyen eljuthatott volna, 's melyen talán boldogságát is feltalálhatná. — Illy elbizottsághoz enyészik egyik percz a' másik, egyik nap a' másik, es egyik bál a' másik után; 's még nem választottunk. — Hittük, hogy rátartóságunk mélyebb hatást tesz; azonban a' törnek tör, a' rátartóságnak hasonló vettetik ellenébe; a' közeledés gátoltatik. — Még e' mellett más bibink is van. Azt tartjuk, még reá érünk, és a' „multum cras et cras“ minden pillanattal egy gyöngyöt ragad-el tőlünk, 's midőn észre jövünk, látjuk, hogy az eltűnt időt vissza hívni nem lehet. Homlokon kocszantjuk magunkat, és sohajtva kiáltunk-fel „ah eltűnt virág-kor!“ — mondjuk édes barátim és szépeim még azt is utána „ah eltűnt gyönyörű farsang!“

Van is okunk így felkiáltani; mert a' farsangnak eltűntével elzaratik előlünk azon báj-kert, melyben olly sok szép virág kebei illatoztak, és egy olly komor évszakba jutunk, hol csak a' dispensatio segíthet. — Ott állunk ugyan, hol nyitva volt előttünk az éden kertje; sorra jártuk a' virágokat, mivel mindannyiban más és más kellemeket találtunk; de választásunk meg nem akadhatott, 's azt vettük észre, hogy a' kert utósó virágánál kiléptünk a' virágok köréből, és olly térre jutottunk, hol csak gyomok és nem virágzó bogácsok termenek; — amaz farsang volt, — a' zár hamvazó szerda; emez pedig a' sovány böjt.

Hallottuk dallani egy honi lelkes költőtől:

Az ember egyszer él;
ki tudja mit cserél,
Ha szűk hantja megnyílik.

még is szomjan mentünk-el a' kedves itallal kecsegtetett forrástól, 's látjuk, pedig szomorún látjuk, hogy mint a' farsang, szintén azonképpen „elabetur

et aetas“ 's mit a' hamvazó szerda „memento mori“-val mond, az rajtunk megalósul, és az előből „pulvis et umbra“ lesz.

Menjünk tehát kedves sorsosim 's barátim, fogjunk kezét; hamvas homlokkal menjünk, és régi magyar szokás szerint, mivel páratlanul kimaradtunk a' farsangból, vonjuk megátalkodottságunk 's aggastyánságunk díjál az ágas bogas füzfa tökét; nagy a' sár, de nagy ám hibánk is; talán illyképpen hibánkkal kiizzadhatjuk ráartatóságunkat. Higyjétek, számos téli ablakok megül résztvevő szemek fognak reánk kicsillogni, és a' ki nem fogja szánni ez önként felvett bűnbánatunkat, még az sem nevéthet hahotával utánunk; mert sorsa egy a' mienkkel; ő sem kapott a' farsangon mátká-tálat, 's ujlág egy hamvazó szerdával több találta pártában.

Közlí MISKOLCZY ISTVÁN.

EMLÉKMONDÁS.

Szeressünk.

Mivel a' pusztá siron tul

Égő szerelem nem virul,

'S olly kurta földi életünk,

Szeressünk, míg szerethetünk.

BÚSTAVI után K. H. K. J.

Czélunk. Vég nélküli, soha meg nem szünő, tökéletesülés, 's a' mi ennek következése, min magunk 's felebarátink boldogságának előmozdítása, azon czélok, melyek emberi létünk rendeltetéseül tüzetek-ki. Gondolkodásunk, érzésünk 's akaratunk szabad, de cselekedetünk sikere sorsnak van alávetve, 's ezen belső szabadság 's külső kénytelenség közötti összeütközés és harc azon fontos jelenetű tünemény életünkben, melynek bölcs elintézése minden józan élet-philosophia tárgya.

SZONTAGH GUSZTÁV.

Boldogítás. Mások szerencséjében ön magát találni nemes szívek boldogsága: de egyszersmind mások boldogságát alapítani, 's nyájas köszönetre szívöket gyulasztani, mennyei megelégedés.

SMATLA BERTALAN.

Csererejtvény.

2. 3. 4. 5. Ha mély 's erős, — tartós leend.

3. 2. 1. 'S századokon is túl áll.

3. 4. 5. Rajta én is írva vagyok,

2. 5. 4. Nélküle te sem valál.

4. 3. 2. 1. Rútnak szépnek is mondanak,

Kinek mint tetszése van.

1. 2. 3. 4. 5. Ha kit tisztelsz és lát szemed,

Velem üdvözlöd gyakran.

GESZNER MIHÁLY.

Előbbi rejtvény: 1) Rákos-én. — 2) Viz. — 3) Falatot. — 4) Száraz tóba. — 5) Ha egyedül van. — 6) Álmában. — 7) Mig lábát nem látja.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám! alatt

Nyomt. Trattner-hárolyi, uii utsza 612.